

— Милость.

— Нѣма милость за разбойници като васъ, нито примиреніе между честны и убійцы.

А между това заптіетата прибирахъ оржіята на разбойницѣтъ конто ся бѣхъ прѣдали, когато отъ насрѣщиятъ странѣ ся задади отъ деветъ души състояща ся дружина която имъ дойде случайно на помощъ, и на конто на чело бѣше единъ мъжъ припърленъ отъ слѣницето и распяхтенъ отъ пѣтъ.

Щомъ пристигнахъ застанѣ прѣдъ лорда и като зарѣча на своитѣ си хора да извържатъ разбойницѣтъ що бѣхъ ся прѣдали изгледа вторачено раненыйтъ Ангели.

— Ты ли си главатарѣтъ на разбойницѣтъ който харахъ мѣстото ни отъ толкози врѣме и го опустошавашъ? Безчеловѣчный! Богъ та прѣдава въ рѣцѣтъ на правосѣдіето. Но що виждамъ? (каза той съ удивленіе). Ти приличашъ... О Боже мой! Ти... си ужасный Ангели... Да! да! не съмъ излъганъ; убійцата на добрыйтъ ми Господарь... на добрыйтъ ни старецъ Вонтиди... Ты си Ангели...

На Ангели трепереше всичкото тѣло. Стори му ся че слуша трѣбѣтъ на Второ Пришествіе. Но като подойде на себе си, попыта:

— А ты кой си?

— Азъ ли, разбойнико? Азъ съмъ Мина. Не ма ли помнишь?

— Че какъ да та поминъ? Азъ не съмъ този за когото говоришь.

— Какво? какво? Ты си! ты! Азъ та познавамъ... Окаяннико! падиж сега вече въ рѣцѣтъ на правосѣдіето, и душата на блаженнопочившій ми господарь ще ся удовлетвори.

И като са отправи къмъ хората си, пзвика:

— Дайте вжѣя! Да вѣржемъ тогози безбожника тука. Този е единъ отъ оныя конто убихъ добрыйтъ ми господарь въ Букурещъ. Вый поивите колко пѣти съмъ ви разказвалъ тѣзи исторіи...

— Милость, Мина! Добрый человекъ! Остави ма да умрѣ отъ ранѣтъ си. Не ма прѣдавай на властѣтъ.

— Тебе ли да оставѣмъ!... Ахъ да бѣше възможно да намѣряхъ и онзи разбойникъ Теофиакта и онзи лицемѣрникъ Паскаля...

— Че до толкозъ ли си забравилъ нашето старо пріятелство Мина?